

Pablo Iglesias y Pedro Sánchez charlan ayer camino del Congreso de los Diputados antes de su reunión. / JUAN CARLOS HIDALGO (EFE)

Rivera prefiere volver a las urnas antes de que Iglesias llegue al poder

JUAN JOSÉ MATEO, Madrid
En la reunión que mantuvieron ayer Pedro Sánchez y Pablo Iglesias quedó patente la vigencia del pacto que une a PSOE con Ciudadanos y que ambos partidos aspiran a que sea la base para cualquier negociación. La formación de Albert Rivera solo admitiría una abstención de Podemos. Antes que ver a Iglesias en el Gobierno, preferiría elecciones. "No apoyaremos esa opción ni por acción ni por omisión", recalcó el dirigente de Ciudadanos José Manuel Villegas. PÁGINA 15

Sánchez pide fe en una misión imposible: gobernar con Podemos y Ciudadanos

La cita entre Iglesias y el líder del PSOE concluye sin progresos. Representantes de los tres partidos hablarán en los próximos días

A. DÍEZ / F. MANETTO
Madrid
Pedro Sánchez y Pablo Iglesias concluyeron ayer su esperada reunión sin ningún progreso ni concesiones significativas. Aunque el líder de Podemos accedió a sentarse en la misma mesa no solo con el PSOE sino también con Ciudadanos, el problema es sobre qué base se negocia. El secretario general de los socialistas solo pac-

tará a partir de las 200 medidas acordadas con la formación naranja, mientras que el líder de Podemos apuesta por un Gobierno a la valenciana, con Compromís e

ANÁLISIS

Pedro Sánchez y el minuto yugoslavo

Javier Ayuso

PÁGINA 18

IU, en donde los de Albert Rivera puedan contribuir con un sí o con su abstención. El encaje de PSOE, Ciudadanos y Podemos está lleno de dificultades a las que no es ajeno el propio Sánchez: "Es casi imposible, pero hoy hay esperanza para un Gobierno del cambio". Los equipos negociadores de los tres partidos hablarán en los próximos días. PÁGINAS 15 A 20

EDITORIAL EN LA PÁGINA 10

Hollande retira la reforma constitucional antiterrorista por falta de apoyo

El presidente francés no incluirá medidas de excepción ni la pérdida de la nacionalidad

CARLOS YÁRNOZ, París
El presidente de Francia, François Hollande, se vio obligado ayer a retirar su propuesta de modificar la Constitución para incluir medidas antiterroristas ante la falta de apoyo parlamentario, de la izquierda radical y de buena parte del propio Partido Socialista. La reforma fue anunciada tras los ataques yihadistas de noviembre y contemplaba medidas de excepción y la retirada de la nacionalidad francesa a los condenados por terrorismo con doble nacionalidad. PÁGINA 3

El déficit público español se desvía 9.000 millones y supera el 5% del PIB

MIGUEL JIMÉNEZ, Madrid
El déficit público español cerró el pasado ejercicio ligeramente por encima del 5% del producto interior bruto (PIB), según reconocen fuentes de la Administración. Ello supone una desviación de casi 9.000 millones de euros sobre el objetivo inicial, que era del 4,2% del PIB. El motivo de este incumplimiento se encuentra en el mal comportamiento de las cuentas de las comunidades autónomas y de la Seguridad Social. Para paliar este desfase, el ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro, tiene previsto poner en marcha un conjunto de medidas de carácter coercitivo contra las comunidades autónomas. PÁGINA 39

EXTRA 40° ANIVERSARIO

Sector financiero

FRANCISCO GONZÁLEZ
Presidente del BBVA

"La banca como está estructurada es inviable"

EL 60% DE LAS DENUNCIAS LAS HACEN EX-EMPLEADOS

Si tiene software ilegal en su empresa, no está a salvo. Hoy mismo podría tener una inspección.

900 834 947
www.leysoftware.net

BSA The Software Alliance

Si Europa acogiera el mismo porcentaje de refugiados que Líbano, recibiría a 100 millones

El gran compromiso incumplido

ANA CARBAJOSA, Madrid
La ONU llamó ayer la atención sobre la abismal desigualdad que rige la acogida de refugiados por parte de la comunidad internacional. El Alto Comisionado para los Refugiados, Filippo Grandi, exhortó a Occidente a cumplir su mínima promesa de reasentar al 10% de los huidos de la guerra que se encuentran en

los países vecinos de Siria. Si Europa acogiera el mismo porcentaje de refugiados que Líbano, tendría que abrir la puerta a 100 millones de personas. Este continente adquiere compromisos que luego apenas puede cumplir. La UE aceptó el año pasado reubicar a 22.000 refugiados y, de momento, apenas 4.500 han llegado a su destino. PÁGINA 5

FOTOGRAFIA

Encara analògics

Laura Terré

La successió d'invents tecnològics va determinar el camí de l'expressió fotogràfica i també va anar obrint camps per poder veure més enllà i amb més profunditat la realitat i la natura. Sembla que avui els nous invents infogràfics han fet trontollar la definició de fotografia. De fet, amb els ordinadors s'ha trencat l'evolució. Ja existeix la primera generació que no entén com es que s'emmagatzemaven les imatges en un rodet. La indústria ha tornat a desplaçar un llenguatge i, igual que en altres moments de la història de la fotografia, les marques comercials es reinventen. Vet aquí Kodak que s'obre pas amb la fabricació d'un mòbil...

Però no és tan cert, tot això que s'hagi apagat l'era analògica. A l'ADN de la nostra afició per les imatges són encara molt presents les sals de plata, de la mateixa manera que, asseguren els científics de l'evolució humana, es dona la presència de trets cromanyons que es pensaven extingits. L'experiència iniciàtica d'entrar al laboratori i veure pujar una imatge en el blanc del paper és encara present en el discurs dels estetes de la fotografia. Tanmateix, les noves generacions ho reclamen quan s'acosten a la pràctica fotogràfica. Els processos analògics encara són necessaris, i no només com un fet nostàlgic, sinó en la consciència de la seva especificitat com a mitjà d'expressió. Davant l'escassetat de materials (pel·lícules, papers, líquids de laboratori), ha proliferat la venda per internet. És veritat que alguns laboratoris s'han desmantellat, però d'altres han renascut, reforçats com el fènix, de les

cedres d'aquelles cases comercials que van tancar el laboratori fotoquímic davant l'empenta de la impressió digital. A Barcelona són diversos els que aposten per la qualitat de les còpies directes de negatiu, com el petit taller Revel·lab de Jaume Figueras i Jordi Lafitte, al barri de Gràcia. Però el més significatiu és l'aparició de festivals com el Revela-T, que se celebra cada primavera a Vilassar de Dalt des del 2013, desplegant aquesta fotografia en exposicions i relacionant els aficionats.

A Barcelona coincideixen dues esplèndides exposicions en què s'exigeix comprendre la realitat a través del temps d'exposició de la càmera i el càlcul de reacció dels materials a la llum. Hiroshi Sujimoto, a la Fundació Mapfre, presenta grans còpies en blanc i negre fetes per ell. Per què gasta el temps en l'artesanía de la imatge? "És més fàcil fer-ho jo que haver d'explicar-li a algú altre com fer-ho", respon. Una afirmació que recorda la cèlebre cita de Lewis Hine: "Si ho pogués explicar amb pa-

raules, no em seria necessari carregar amb una càmera".

Per a la comprensió del complex missatge de l'obra de Sujimoto, no queda altre camí que dilucidar el procés d'elaboració de les imatges. Cal saber de fotografia per poder entendre els seus poemes metafísics sobre el temps. Fins a tal punt és purista amb l'experimentació fotogràfica, que en el seu últim treball, *Camps de raigs*, es remunta als jocs experimentals de Talbot per captar imatges sense càmera ni llum, només amb el fregat elèctric de les plaques. El blanc i negre resultant és espectacular. Ha imaginat un paisatge de tempesta mai vist i l'ha exposat sense calcular-ho amb els vectors de l'ordinador. Una imatge sotmesa només a l'atzar i a la mètrica de la llum. Pura fotografia.

I, en paral·lel, a la Pedrera hi ha l'exposició de Toni Catany, mestre de la fotografia entesa així. Els comissaris Antoni Garau i Alain D'Hooghe ens mostren l'obra d'un artista coherent en l'evolució tècnica del seu treball, des dels processos primitius de la fotografia a l'autoedició de llibres d'artista per

Un visitant mira una foto de Toni Catany.

impressió digital. No és banal la tria del calotip d'homenatge a Chevreul que obre l'exposició, en el qual la seva carta de color queda convertida al blanc i negre. A la sala també es mostren *amortallades* en una vitrina les càmeres de plaques antigues amb què Catany duia a terme les seves preses en papers salats. Però els últims bodegons negres, al límit de la foscor, obtinguts amb càmera digital i impresos amb les noves tècniques de carbó, insisteixen en la mateixa experiència plàstica de l'empremta física de la llum sobre un paper. El plaer de tastar allò físic d'aquestes imatges ens demostra que encara som analògics, i en sortir de la sala exclamem convençuts: llarga vida a la fotografia!

**HIROSHI SUJIMOTO
BLACK BOX SALA**

Fund. Mapfre. Casa Garriga i Nogués
Fins al 8 de maig

**TONI CATANY
D'ANAR I TORNAR**

La Pedrera. Fins al 17 de juliol

Un dels nous espais de la Beckett, a l'antic edifici de la cooperativa Pau i Justícia, al Poblenou. / C. BAUTISTA

ARQUITECTURA

La nova Sala Beckett

Xavier Montejys

La Sala Beckett de Barcelona es trasllada des de la seva seu de Gràcia a l'antic edifici de la cooperativa Pau i Justícia, construït el 1926, al carrer Pere IV del Poblenou. La transformació de l'antic edifici per acollir la nova institució havia estat motiu d'un concurs d'arquitectura, on una sèrie de projectes amb plantejaments diversos van aportar diferents solucions. El projecte guanyador, amb un planteig molt més *visible* que d'altres, ha resultat modificat per la realitat pressupostària, i aquesta reducció dràstica ha tingut com a conseqüència un edifici millor que el guanyador del concurs.

De fet, el plantejament de quasi no fer res ja havia estat el leitmotiv d'un altre dels projectes seleccionats, però va ser descartat, imagino perquè van pensar que es podria fer una cosa més ambiciosa, i finalment el resultat sembla donar la raó als que havien proposat una intervenció més de *cuina de mercat*. També és cert que la solució final millora fins i tot aquelles propostes més realistes. Per exemple, el projecte actual no fa una qüestió dels acabats i no intenta altra cosa que admetre que l'aspecte final pot ser l'aspecte actual, amb les ferides de les reformes successives patides per l'edifici, amb els seus revestiments i els defectes de la pintura després de sofrir una reforma. Té un aspecte, veient aquests dies fotos de l'Havana revisitada, d'*acabat cubà*.

Part de l'efecte que produeix la visió de la versió final s'origina en veure-la al costat de la proposada pels mateixos projectistes al concurs. Aquella, amb la seva coberta sobresortint del volum del vell edifici, semblava, com molts projectes contemporanis, prendre l'arquitectura

existent com quelcom per assajar una mena de collage brutal, una excusa per tornar a posar en escena, con cop més, una representació del conflicte —inventat— entre el vell i el nou. Doncs no ha estat així, i el resultat és un senzill exemple que el que importa és l'acció que es duu a terme en els espais. No podia ser millor l'exemple tractant-se d'una sala de teatre.

A l'interior, que és una sorpresa absoluta, es veu, a més de les ferides del temps, les manipulacions per ajustar els espais als nous usos i observar la barreja d'elements nous amb els aprofitats. Els canvis han

L'espai escènic del Poblenou és un esplèndid exemple de 'cuina de sobres'

Els retocs a l'edifici són un antídote contra l'arquitectura desmemoriada d'avui

estat molts: una nova gran sala a la planta baixa, un cafè restaurant a la cantonada on abans hi havia hagut el colmado de la cooperativa, aules diverses, sales d'assaigs, oficines, camerinos i un gran vestíbul d'accés amb l'escala principal. Aquest darrer espai és el que permet imaginar la reforma de l'edifici, amb les llurnes semicorbes practicades al sostre, les fusteries que permeten veure la recepció i el bar i deixen entrar llum del pati al fons. La modificació no sembla gaire, i crec que és per la utilització del mateix material

de l'edifici per refer-lo. En aquest sentit, les fusteries, que van ser inventariades amb molta cura abans de la reforma, han estat recol·locades, reparades o completades amb peces noves, però no han sortit de l'edifici. El mateix passa amb el paviment hidràulic o amb els rosetons d'escaiola dels sostres traslladats decorativament a les parets. Tot plegat, un esplèndid exemple de *cuina de sobres* i un antídote contra la nova arquitectura desmemoriada que ha estat la cara de la corrupció immobiliària i política d'aquest país.

Però si aquests elements aprofitats són importants, no ho són menys les filigranes de la distribució, degudes principalment a reunir i combinar, però també separar i independitzar, els diferents *actors* d'aquest edifici aprofitat. La distribució és tot el contrari de la simplificació funcional banal, el teatre necessita tot allò que succeeix entre bastidors i no en renuncia, i aquí l'arquitectura ho estimula. L'edifici, en aquest sentit, està ple d'antostes, d'espais de pas tortuosos que no es veuen, finestres interiors, escales estretes, amples, mitjanes i secretes.

El que ha acabat succeint ha estat com si una gran companyia de teatre, abans de l'estrena d'una obra, no tingués ni vestuari ni decorats, i fossin els actors, amb l'ajut de quatre llums, estris arrebregats i els seus gestos i entonacions, els que convertissin l'escenari en el lloc més fantàstic. Així també hauria de ser l'arquitectura en un moment depuratiu com el que vivim, i així és aquest nou espai teatral. I si no, de què ens serveix el moment actual? Gran èxit a aquesta vella nousvinguda sala!